

Частина 1

Одна з найпрекрасніших, найрідкісніших і, мабуть, найрозумніша з усіх живих істот у світі, цей незрівнянний митець — лірохвіст. Птах цей вкрай сором'язливий, майже невловимий і вирізняється надзвичайним інтелектом.

Слова «гірська істота» лише частково характеризують його. Він, звичайно, істота гірська, але не видирається на такі висоти, і тим більше не залишається на них, щоб уважатися саме гірським мешканцем... Його смаки настільки вимогливі, виразні, і норов його такий розбірливий, що він залишається вибіркоким у цих прекрасних горах, і це марна трата часу — шукати його в місцях, не наділених винятковою чарівністю і величчю.

Амброз Пратт, «Спів лірохвоста»

1

Того ранку

— Ти впевнена, що тобі варто вести машину?

— Так, — відповідає Бо.

— Ти впевнений, що їй варто вести машину? — перепитує Рейчел, цього разу звертаючись до Соломона.

— Так, — знову відповідає Бо.

— А ти хоч іноді припиняєш писати повідомлення за кермом? Моя дружина скоро народить, і я ще хотіла б зустрітися з моїм первістком, — говорить Рейчел.

— Я не пишу повідомлення, а перевіряю пошту.

— А-а-а, ну це зовсім інша справа, — Рейчел закочує очі й дивиться, як повз вікно пролітають сільські краєвиди. —

Ти їдеш надто швидко. І водночас слухаєш новини. Та ще і вкрай виснажена після зміни часових поясів.

— Пристєбнися, коли тобі так страшно.

— Як обнадійливо, — бурмоче Рейчел, притискаючись до свого сидіння позаду Бо і пристібаючи пасок безпеки. Вона б воліла сісти за пасажирським місцем, зайнятим Соломоном, звідки краще видно, як керує машиною Бо, але Соломон так далеко відкинув спинку сидіння, що для неї зовсім не залишилось місця.

— Мене не виснажує зміна часових поясів, — говорить нарешті Бо, на радість Рейчел відкладаючи телефон. Вона сподівається побачити, як Бо обома руками тримає кермо, але замість цього Бо переводить увагу на радіо і починає перемикати станції. — Музика, музика, музика, чому ніхто нічого не говорить? — бурмоче вона.

— Тому що іноді конче треба, щоб усі навколо постуляли пельки, — відповідає Рейчел. — Що б там не коїлося з тобою, а він таки виснажений. Він узагалі не розуміє, де він.

Соломон втомлено розплющує очі, дивиться на них обох.

— Я не сплю, — ліниво озивається він, — Просто, розумієш... — він відчуває, як його повіки знову склеюються.

— Розумію-розумію, ти просто не хочеш бачити, як Бо кермує, і я цілком з тобою згодна, — говорить Рейчел.

Одразу після шестигодинного перельоту з Бостона, приземлившись о пів на шосту ранку та перехопивши сніданок в аеропорту, Соломон та Бо посідали в машину і, захопивши Рейчел, попрямували в майже чотиригодинну мандрівку до графства Корк на південному заході Ірландії. Соломон проспав майже весь політ, і все ж цього було йому недостатньо, і щоразу, розплющуючи очі, він спостерігав, як Бо, анітрохи не сонна, не гаючи ні хвилини, намагається в польоті переглянути якомога більше документальних фільмів.

Дехто жартома каже, що живе, харчуючись самим тільки повітрям. Соломон певен, що Бо могла б прожити, харчуючись

самою лише інформацією. Вона ковтає її з шаленою швидкістю, вона завжди жадібна до неї, вона читає, слухає, ставить питання, шукає її, так що часу для їжі майже не зостається. Вона майже нічого й не їсть, інформація надає їй сил, але ніколи не насичує її, її жага до знань та інформації ніколи не вдовольняється.

Соломон і Бо літали до Бостона, щоб отримати нагороду «За видатний внесок у кінематограф та телебачення» від бостонської ірландської газети *Boston Irish Reporter* за знятий Бо документальний фільм «Близнюки Туліни». Це була дванадцята нагорода, здобута ними цього року, серед багатьох інших, яких вони були удостоєні.

Вони провели минулий рік із двома близнюками, Джо і Томом Тулінами, яким було тоді по сімдесят сім років, знімаючи їхнє життя. Вони були фермерами, жили у віддаленій частині Корка, в сільській місцевості, на захід від Макрума. Вони разом жили і разом працювали все своє життя, жоден з них ніколи не мав романтичних стосунків із жінкою, та й узагалі ні з ким. Вони жили на одній і тій самій фермі з народження, працювали зі своїм батьком, а потім, коли він помер, узяли всю роботу на себе. Вони важко працювали, жили в дуже простому будинку без жодних надмірностей, з кам'яною підлогою, спали на односпальних ліжках в одній спальні, а єдиною їхньою розвагою було старе радіо. Вони зрідка виїздили зі своєї землі, їм щотижня доправляла продукти з крамниць одна з місцевих жительок, що привозила їхні злиденні запаси, і нашвидкуруч пробігалася будинком зі шваброю й ганчіркою. Стосунки між братами та їхні погляди на життя зачепили найтонші струни в душах глядачів, та й знімальної групи, бо під їхньою простотою заховувалися чесність і глибоке розуміння життя.

Бо була його продюсером і режисером у своїй продюсерській компанії «З рота до рота», Соломоном був звукорежисером, Рейчел — оператором. Вони були одною командою

вже п'ять років, а між Бо і Соломоном останні два роки тривали романтичні стосунки, що почалися на неофіційній вечірці з приводу закінчення роботи над фільмом про близнюків Тулінів. «Близнюки» були їхньою п'ятою роботою, але першою насправді успішною, і цього року вони подорожували світом, від одного кінофестивалю або церемонії нагородження до іншого, де Бо, отримуючи нагороди, досконало відшліфувала свою промову.

А тепер вони поверталися на ферму близнюків Тулінів, у таке знайоме місце. Але не для того, щоб відзначати свої нові успіхи разом із братами, а на похорон Тома Туліна, молодшого на дві хвилини брата.

— Ми можемо зупинитися щось перехопити? — запитує Рейчел.

— Не треба, — Бо тягнеться до підлоги з боку пасажира, ризиковано, тримаючи одну руку на кермі, і автомобіль робить легкі зигзаги на автостраді.

— Боже правий, — говорить Рейчел, не в змозі дивитися.

Вона витягає три енергетичних батончики, один кидає їй на заднє сидіння.

— Обід! — вона зубами зриває обгортку зі свого, відкушує його. Вона жує зі злістю, ніби це ліки, які їй треба проковтнути, їжа для живлення, а не для задоволення.

— Знаєш, ти не людина, — каже Рейчел, «розлуцуючи» свій батончик і розчаровано його роздивляючись. — Ти справжній монстр.

— Вона мій маленький нелюд, моє монстренятко, — грайливо говорить Соломон, простягаючи руку та стискаючи стегно Бо.

Вона усміхається.

— Мені більше подобалося, коли ви двоє не трахалися, — говорить Рейчел, відвертаючись. — Ти тоді був на моєму боці.

— Він і досі на твоєму боці, — відповідає Бо жартівливо, хоч і насправді так вважає.